

Sygn. akt IV Ca 151/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Renata Wanecka (spr.)

Sędziowie SO Joanna Świerczakowska

SO Katarzyna Mirek - Kwaśnicka

Protokolant: Katarzyna Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie 20 marca 2019r. w P.

sprawy z powództwa S. Ż.

przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w P.

zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z 20 września 2018 r.

sygn. akt I C 184/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za II instancję.

Sygn. akt IV Ca 151/19

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 17 kwietnia 2015r. do Sądu Rejonowego w Płocku, S. Ż. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w P. 60.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, tj. ochrony zdrowia poprzez zarażenie gronkowcem, godności, prawa do intymności i odbywanie kary pozbawienia wolności w skandalicznych warunkach, tj.: umieszczenie w przeludnionej celi, w celi z osobami zarażonymi, m.in. HIV, HCV, ograniczenie ilości światła dziennego w celi, brak możliwości korzystania z zadaszonych spacerów, brak pościeli, tj. poszewki na koce, brak możliwości regulowania głośności radiowęzła, nieoddzielenie trwałą przegrodą sanitariatu od pozostałej części celi, brak zajęć sportowych, jak również zaniżanie wartości przedmiotów stanowiących własność skazanego w karcie depozytowej.

Skarb Państwa - Zakład Karny w P. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Potwierdził on, że powód przebywał w Zakładzie Karnym w P., natomiast zaprzeczył, aby był on osadzony w celach przeludnionych i niewłaściwie wyposażonych, bez dostępu do światła. Podniósł też, że ustawodawca nie przewiduje wydawania poszewek na koce. Pozwany zaprzeczył, aby powód poniósł jakikolwiek uszczerbek na zdrowiu oraz aby nie udzielał mu należytej opieki medycznej, a także by inne jego działania przyczyniły się do pogorszenia stanu zdrowia powoda. Odnosząc się do zarzutu osadzenia z nosicielami chorób zakaźnych, pozwany podkreślił, że

brak jest przepisów prawa zabraniających przebywania osób - zarówno nosicieli HCV, jak i HIV w populacji osób nie będących nosicielami wskazanych chorób. Brak jest również jakichkolwiek podstaw do informowania społeczeństwa, a także współwięźniów, o tym kto jest nosicielem choroby zakaźnej.

Wyrokiem z 20 września 2018r. Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie I C 184/16 oddalił powództwo (punkt 1), przyznał adwokat M. W. wynagrodzenie w wysokości 240 zł powiększone o podatek VAT za pomoc prawną świadczoną powodowi z urzędu, nakazując wypłacenie go ze Skarbu Państwa (punkt 2) oraz nie obciążył S. Ż. kosztami procesu na rzecz pozwanego (punkt 3).

Sąd Rejonowy ustalił:

S. Ż. przebywał w Zakładzie Karnym w P. od 1 stycznia 2013 r. do 14 lipca 2015 r.

Od 10 stycznia 2013 r. do 25 stycznia 2013 osadzony był w celi nr 617. Zaludnienie w celi mieszkalnej wynosiło sześciu osadzonych. Przeznaczenie celi nr 617 według normy powierzchni 3 m² na osobę, wynosiło sześciu osadzonych. Od 25 stycznia 2013 r. do 7 lutego 2013 r. przebywał w celi nr 611 (była to cela pięciosobowa i przebywało w niej łącznie z powodem pięciu skazanych]. Od 7 lutego 2013 r. do 25 lutego 2013 r. powód był w celi nr 624. Zaludnienie w celi mieszkalnej wynosiło sześciu osadzonych. Przeznaczenie celi nr 624 według normy powierzchni 3 m² na osobę wynosiło sześciu osadzonych. Od 25 lutego 2013 r. do 14 maja 2013 r. osadzony przebywał w celi nr 107, którą będąc celą czterosobową, była w pełni zaludniona. W okresie od 14 maja 2013 r. do 29 sierpnia 2013 r. S. Ż. przebywał w celi nr 417, a w okresie od 29 sierpnia 2013r. do 17 października 2013 r. - w celi nr 303. Nie były one przeludnione. Od 17 października 2013 r. do 5 listopada 2013 r. powód przebył w celi nr 301. Była to cela czterosobowa. W okresie od 5 listopada 2013 r. do 3 marca 2014 r. osadzony był w celi nr 602. Jako cela sześciuosobowa, nie była przeludniona. Od 3 marca 2014 r. do 29 maja 2014 r. był w celi nr 615. Cela była przeznaczona na sześciu osadzonych i w takiej ilości była zapełniona. Od 29 maja 2014 r. do 10 czerwca 2014 r. przebywał w celi nr 301. Od 10 czerwca 2014 r. do 28 lipca 2014r. w celi nr 320. W okresie od 28 lipca 2014 r. do 24 lutego 2015 r. osadzony przebywał w celi nr 317. Cela ta była przeznaczona dla czterech osób i nie była przeludniona. W okresie od 24 lutego 2015 r. do 1 lipca 2015 r. powód przebywał w celi nr 408, przeznaczonej dla czterech osadzonych. Od 1 lipca 2015 r. do 14 lipca 2015 r. S. Ż. osadzony był w celi czterosobowej (nr 320). Cela ta nie była przeludniona.

Cele, w których przebywał powód, wyposażone były w niezbędny sprzęt kwaterunkowy, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. 2003, Nr 186, póź. 1820), a następnie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 stycznia 2014 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. 2014 r., poz. 200). Zgodnie z nim każdy osadzony ma swoje łóżko, szafkę, taboret, odpowiednią powierzchnię stołu. Każda cela wyposażona jest w sprzęt do utrzymania czystości. Jest w niej kącik sanitarny, zabudowany przegrodą stałą i podzielony na dwie części: w jednej jest muszla klozetowa z umywalką, a w drugiej zlewozmywak. O czystość w celach obowiązani są dbać osadzeni, którzy otrzymują w tym celu środki czystości. W celach była wentylacja. Są również otwory okienne, do których osadzeni mają nieograniczony dostęp. Jest również oświetlenie sztuczne. Dwa razy w roku wykonywane są przeglądy stanu stolarki okiennej przed sezonem grzewczym i po sezonie. Usterki, nie wymagające remontu, naprawiane są na bieżąco. Osadzeni mają możliwość zgłaszania nieprawidłowości w stanie celi.

Osadzeni w Zakładzie Karnym w P. mają zapewnioną opiekę medyczną. Prowadzona jest książka zgłaszających się do lekarza i na zabiegi, w której wpisuje się datę zgłoszenia, imię i nazwisko osadzonego, datę przyjęcia, ewentualnie informację o odmowie przyjęcia przez lekarza. Obowiązuje system planowych wizyt, a w sytuacjach pilnych, do niezwłocznego przyjęcia przez lekarza kwalifikują pielęgniarki. W okresie przebywania w Zakładzie Karnym w P. zostały odnotowane wielokrotne zgłoszenia powoda związane z przyjęciem do lekarza. Powód został objęty opieką lekarza internisty, dermatologa, chirurga ogólnego i chirurga urologa. W książce zdrowia osadzonego dokonano wpisów m.in. o leczeniu ambulatoryjnym i w izbie chorych, rozpoznaniu, zastosowanym leczeniu, zaleceniach lekarza.

Ujawnione zostały również wpisy, w których powód zrezygnował z zaplanowanej wizyty u chirurga ogólnego, jak również odmówił pomiaru glukozy. Następnie odnotowano wizyty w ambulatorium i zastosowane leczenie.

Dokonując oceny prawnej, Sąd I instancji podniósł, że zgodnie z art. 448 kc, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie tego przepisu należy zaliczyć naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym czynem a szkodą niemajątkową, spowodowaną naruszeniem dobra osobistego. Art. 448 kc nawiązuje do art. 23 kc i art. 24 kc. Stosownie do pierwszej z ww. norm, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Zgodnie natomiast z art. 24 § 1 kc, osoba, której dobro osobiste zostało zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba, że nie jest ono bezprawne.

Sąd Rejonowy podkreślił, że organy Służby Więziennej i jej funkcjonariusze muszą działać z poszanowaniem praw człowieka i dóbr osobistych osadzonych, a kara pozbawienia wolności winna być wykonywana w granicach obowiązującego w tym zakresie prawa.

Sąd wskazał, że art. 4 § 1 kkw stanowi, iż kary, środki karne, zabezpieczające i zapobiegawcze wykonuje się w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego. Zakazuje się stosowania tortur lub niehumanitarnego albo poniżającego traktowania i karania skazanego. Zgodnie z § 2 skazany zachowuje prawa i wolności obywatelskie. Ich ograniczenie może wynikać jedynie z ustawy oraz z wydanego na jej podstawie prawomocnego orzeczenia. Przepis ten koresponduje z zapisami Konstytucji RP, wyrażonymi w art. 30 i 35 ust. 1, w świetle których przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Te unormowania są również zgodne z Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w R. 4 listopada 1950 r.

Warunki bytowe osób, osadzonych w zakładach karnych są uregulowane w przepisach Kodeksu karnego wykonawczego oraz w regulaminie wykonywania kary pozbawienia wolności.

Zasady dotyczące osadzenia więźnia w celi i wielkości metrażu, przypadającego na jedną osobę, określa art. 110 kkw. Zgodnie z jego treścią, skazanego osadza się w celi mieszkalnej wieloosobowej lub jednoosobowej. Powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, wynosi nie mniej niż 3 m². Cele wyposaża się w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy, zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy.

Odnosząc się do zarzutów podnoszonych przez S. Ż., w zakresie warunków bytowych, sanitarnych i dotyczących ochrony zdrowia, Sąd Rejonowy uznał, że część z nich nie została udowodniona, a część - negatywnie oceniana przez powoda - odpowiada normom, zawartym w powołanych wyżej przepisach.

Sąd ustalił, że w okresie, w którym powód odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w P., „przeludnienie” nie miało miejsca.

Sąd I instancji stwierdził również, że nie ma podstaw do uznania, że nie odpowiadały one kryteriom dopuszczenia do przebywania w nim ludzi. Brudne ściany, czy używany sprzęt kwaterunkowy, w który wyposażone były cele, mógł wzbudzać u powoda dyskomfort i ujemne odczucia estetyczne, Jednak Sąd zwrócił uwagę, że powód został tam osadzony w celu odbycia kary pozbawienia wolności. W związku z powyższym zarzuty powoda zostały zweryfikowane

w oparciu o obowiązujące przepisy. Skoro ustawodawca dopuszcza takie, a nie inne warunki bytowe osób osadzonych w zakładzie karnym, nie można uczynić pozwanemu skutecznego zarzutu naruszenia dóbr osobistych.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił także, aby oświetlenie, panujące w celach, odbiegało od dopuszczalnych norm. Oświetlenie w celach jest dobre i w pełni spełnia wymogi stawiane przez prawo. Wyposażenie celi mieszkalnej i czasokres używalności poszczególnych jego elementów, w tym materacy, rodzaj i ilość przysługujących osadzonemu środków czystości określają przepisy powołanych powyżej rozporządzeń wykonawczych. Powód nie udowodnił, aby zostały one naruszone przez pozwaną jednostkę penitencyjną.

Odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących zaniżania wartości przedmiotów oddanych do depozytu, Sąd Rejonowy wskazał, iż nie zgłaszał on żadnych zastrzeżeń w zakresie wyceny i opisu przedmiotów zdanych do depozytu, co potwierdził własnoręcznym podpisem w karcie depozytowej.

W ocenie Sądu I instancji nie ma też podstaw do przyznania zadośćuczynienia za narażenie powoda na spowodowanie ciężkiego rozstroju zdrowia przez wystawienie go na bezpośrednie zagrożenie zarażeniem chorobami zakaźnymi od innych osadzonych. Przepisy prawa nie obligują władz jednostek penitencyjnych do izolacji osób chorujących na wskazane choroby i umieszczania ich w osobnych celach.

Jeżeli chodzi o opiekę medyczną, to Sąd wskazał, iż powód miał w pełni zapewniony do niej dostęp.

Uznając, iż brak jest w niniejszej sprawie podstaw do ustalenia, że działanie pozwanego dotyczące warunków wykonywania kary pozbawienia wolności, było bezprawne, Sąd Rejonowy oddalił w całości powództwo o zadośćuczynienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc, z uwagi na sytuację materialną i życiową powoda oraz fakt, iż nie ma on żadnych dochodów.

Wynagrodzenie dla pełnomocnika powoda, ustanowionego z urzędu, Sąd orzekł na podstawie § 14 ust. 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata urzędu, ponieważ przedmiotem niniejszej sprawy było zadośćuczynienie związane z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku złożył S. Ż., zaskarżając go w części oddalającej powództwo oraz dotyczącej przyznania wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną powodowi z urzędu i zarzucił naruszenie:

- art. 23 kc i art. 24 kc wskutek błędnego uznania, iż nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci prawa do ochrony zdrowia, prawa do intymności oraz godności, w sytuacji, gdy z całokształtu materiału dowodowego sprawy wynika, iż skazany nie miał zapewnionej odpowiedniej opieki medycznej, czego skutkiem było zarażenie go gronkowcem złocistym, był osadzony w jednej celi – bez informacji oraz wdrożenia stosownej profilaktyki – z osobami zarażonymi chorobami typu HCV oraz HIV, zaś warunki techniczne cel, w których przebywał powód nie spełniały podstawowych norm w zakresie oświetlenia, dostępu do światła dziennego, higieny (brak możliwości nieskrępowanej możliwości wykonywania higieny osobistej);

- art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie wskutek pominięcia w ocenie: fragmentu zeznań świadka K. G., w którym to świadek wprost zeznał, że podczas kąpieli w łaźniach nie ma możliwości zapewnienia osadzonym (w tym powodowi) intymności i bezpieczeństwa - osadzeni wzajemnie widzą się podczas mycia; fragmentu zeznań świadka K. G., z którego wynika, że stan wyposażenia cel na oddziale 3 (na którym przebywał powód), mógł wskazywać na ślady znacznego zużycia; zeznań świadków T. N. i K. P. w sytuacji, gdy świadkowie ci jednoznacznie wskazywali, iż w Zakładzie Karnym w P., osadzeni nie są informowani o tym, że przebywają w celi z osobami zakażonymi wirusami HCV, HIV, pozwany nie realizuje działań profilaktycznych w celu zapewnienia zmniejszenia ryzyka zarażenia chorobami, zaś oświetlenie cel u pozwanego jest nieodpowiednie, kąćki sanitarne w celach nie spełniają wymogów sanitarnych i nie pozwalają osadzonym na zapewnienie intymności,

okna cel są w taki sposób zakratowane, że ilość światła które przez nie wpływa jest zbyt mała, a stan podłóg w celach nie spełnia wymagań sanitarnych;

- art. 227 kpc w zw. z art. 217 § 3 kpc i art. 278 § 1 kpc, wskutek pominięcia zgłoszonych przez powoda wniosków dowodowych o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów: z opinii biegłego w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, na okoliczność wymogów stawianym osobom zatrudnionym (lub wykonującym obowiązki) przy bezpośrednim wydawaniu posiłków i zweryfikowania czy pozwany spełniał wymogi prawa w tym zakresie, w sytuacji gdy dowód ten był powołany na udowodnienie faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, albowiem powód zarzucał pozwanemu naruszenie dóbr osobistych w związku ze złymi warunkami sanitarnymi i higienicznymi w Zakładzie Karnym w P., a dowód ten zmierzał do zweryfikowania spełniania przez pozwanego norm prawnych w zakresie organizacji na terenie Zakładu Karnego w P. procedury wydawania posiłków dla powoda; z opinii biegłego z zakresu chorób zakaźnych na okoliczność ustalenia możliwych sposobów zarażenia się gronkowcem złocistym przez powoda i zweryfikowania właściwości podjętego wobec powoda leczenia w Zakładzie Karnym w P., a także charakterystyki choroby, w sytuacji gdy powód zarzucał pozwanemu dopuszczenie się zarażeniem w/w chorobą podczas pobytu w Zakładzie Karnym w P., a wykazanie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych i jednocześnie informacje, które by wynikły z przedmiotowej opinii miałyby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy; z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność ustalenia zgodności warunków panujących w celach 301 oraz celi 408 z normami prawa, w szczególności pod kątem poprawności oświetlenia, nieskrępowanej możliwości korzystania z kąpielni sanitarnego, występowania zagrzybienia ścian/sufitów/podłóg i szczelności okien w sytuacji, gdy powód zarzucał pozwanemu osadzanie w celach o niewłaściwych warunkach, a wykazanie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych i dlatego informacje, które wynikałyby z przedmiotowej opinii, miałyby dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie;

- § 14 ust. 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu wskutek jego błędnego zastosowania, w sytuacji gdy przedmiotem niniejszej sprawy było roszczenie powoda o zadośćuczynienie nie tylko związane z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności, ale także z naruszeniem dóbr osobistych w postaci ochrony zdrowia za zarażenie gronkowcem złocistym (pkt 1 pozwu), pozbawienie intymności (pkt 2 pozwu), osadzenia z osobami zarażonymi chorobami HCV oraz HIV, braku intymności i zaniżania wartości przedmiotów w karcie depozytowej własności, a zatem nie były to roszczenia związane tylko z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności, co uzasadniało przyznanie pełnomocnikowi kosztów nieopłaconej pomocy prawnej na podstawie § 8 w/w rozporządzenia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed Sądem I i II Instancji w oparciu o § 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i skutkuje uchynieniem zaskarżonego wyroku oraz przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ponieważ nie rozpoznał on istoty sprawy.

Wiodącym elementem żądania powoda, skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w P. jest zarzut, że ponosi on odpowiedzialność za zarażenie S. Ż. gronkowcem złocistym. Powód wykazał, że jest zakażony gronkowcem złocistym (*S. aureus*), co potwierdziło badanie wykonane 28 listopada 2014r. Z uwagi na oporność szczepów (...) na wszystkie antybiotyki beta – laktamowe, zakwalifikowano go jako szczep alarmowy. (wynik badania na posiew wymazu z rany znajdującej się w Książce zdrowia skazanego k: 222)

Okoliczność ta nie przesądza jeszcze, że do zakażenia gronkowcem złocistym doszło na terenie Zakładu Karnego w P. ani też, że nastąpiło to wskutek zaniedbań pozwanego. Powód zgłosił jednak w piśmie procesowym z 21 października 2016r. wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chorób zakaźnych na okoliczność

możliwych sposobów zarażenia się przez niego gronkowcem złocistym i zweryfikowania właściwości podjętego leczenia i charakterystyki choroby.

Sąd Rejonowy nie poczynił w tym zakresie żadnych ustaleń. Nie uwzględnił też wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chorób zakaźnych, nie wskazując w uzasadnieniu argumentów przemawiających za pominięciem tego dowodu. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd powinien wysłuchać powoda, aby ustalić, w jakich okolicznościach S. Ż. zorientował się, że może być zakażony gronkowcem złocistym. Kiedy i jakie zaobserwował u siebie objawy choroby, czy podejmował działania niebezpieczne, podwyższające ryzyko zakażenia, a także jak wyglądała diagnostyka i leczenie w Zakładzie Karnym w P..

W dalszej kolejności należy dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu chorób zakaźnych, który po przeprowadzeniu badania powoda oraz na podstawie dokumentacji medycznej, wypowie się na okoliczność możliwych sposobów zarażenia się przez S. Ż. gronkowcem złocistym, ze szczególnym uwzględnieniem warunków sanitarnych w Zakładzie Karnym w P. w okresie odbywania w nim kary pozbawienia wolności przez powoda, a także ewentualnych niebezpiecznych zachowań osadzonego, które mogły zwiększyć ryzyko zakażenia. Ponadto biegły oceni, czy leczenie S. Ż. prowadzone w Zakładzie Karnym w P. było prawidłowe, czy zostało ono zakończone i jakie są rokowania na przyszłość powoda z punktu widzenia jego stanu zdrowia po zakażeniu gronkowcem złocistym.

W zależności od wyników uzupełniającego postępowania dowodowego, Sąd Rejonowy ponownie oceni zasadność żądania zadośćuczynienia za ewentualne następstwa wynikające z zakażenia powoda gronkowcem złocistym.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Płocku do ponownego rozpoznania, stosując art. 386 § 4 kpc.

O kosztach procesu za II instancję Sąd orzekł zgodnie z art. 108 § 2 kpc.

K. (...) R. J. Ś.